

Halil Can Beyimizi ebediyete yolcu ederken

23 Mayıs 1973 / 20 Rebi-ul-Ahır 1393 Çarşamba günü zevâli sâ'at 17 de Rabbimizin "İrci'î Dön " emrine dervişane baş-kesen Ney-zenler Ney-zeni büyük san'at-kâr Halil Can'ımızı da 25 Mayıs 1973 / 22 Rebi-ul-Ahır 1393 cuma günü ikinci namazandan sonra doğup-büyüdüğü Üsküdar'ın Çiçekçi Camiinden ilâhi Çiçekler diyarına, Hakk'ın Dâr-ül-Karârına yolladık. Nesibi rahmet olsun, makamı cennet olsun.

Resûl-i Kibriyâ Efendimiz: "Mâ'minler ölmezler; olsa olsa bir evden bir eve göç ederler." buyurmuştur. Orası bir ev ki ebedî, bir ev ki her yanı Nûr-i Muhammedî...

Bizden ayrılan, hepimizi yetim bırakan üstadımız, uzun zamandan beri esir-i firâş idi; lâkin kendisi, kalbindeki sağlam imânla, fâniliği anlayan irfanla, dervişane itmi'nânla azâde-i telaş idi.

Hazret'i, şahsen otuz şû-kadar yıldır tanırdım; sevimli Sîmasını Ulu Mevlânâ'nın müşahhas timsâli sanırdım.

"Allah'ın gerçek dostu" demek olan Halil isminin tam müsemması bir insandı. Kemal mertebesinde ehl-i irfandı. Mevlevî Ahmet Celâlüddin ve Ahmed Remzî Efendilerden, Hattât ve Ney-zen Emin Dede'den, Ahmed Aynî Bey'den feyz almış, onlardan bizlere yadigar kalmış bir mübarek candı; son aylarda geçtikleri "el-belâ' li-'l-velâ" sırrından gelen bir manevî imtihandı.

Cennet-mekân Halil Can, Allah dostlarının samimi dostu, Resûlüllah düşmanlarının müşameha tanımaz düşmanı idi.

Aynı zamanda millî olan dînî mûsikimizin hakiki üstadı idi. Hafızası behâ biçilmez cevherlerle dolu bir hazine, sinesi hakayık ve dekayika ma'ke olan sırlı bir âyine idi.

Ehl-i Beyt'e candan âşık bir merd-i sâdıktı.

Yıllarca çalışarak, araştırarak, Hamparson notalarını bile çözerek, bütün Mevlevî Âyinlerini tesbit etmişti. Nice nice değerli ney-zenler yetiştirmişti.

Şeb-i Arûs ihtifâllerinin bir incisi, ney-zenler câmi'asının saf birincisi idi. Batı'nın mûzik otoriteleri onu bizden fazla takâir ederler müşkilleri için huzuruna uğarak gelirlerdi.

Ordumuzda Yarbaylık rütbesine yükselmiş, varlığıyla pâyesini kat kat yükseltmiş olan Eczacı Halil Can bey'in sohbetleri, ilâca çevirdiği reçeteler kadar devâ-kâr, kendisi Klâsik Mûsikimizde İtrîler, Kutb-i Nâyîler nazîri bir nevâ-kâr idi.

Biri iki, kargayı bûlbûlün teki gören idârecilerin hatası yüzünden ayrıldığı İstanbul Yüksek İslâm Enstitüsünde 11 yıllık Öğretim Üyeliği sırasında yüzlerce gence reh-ber olmuştu.

Üstad Halil Can, o büyük insan, bir güneşti, battı; bir değerdî, bitti. Halil Can, bir umuttu, söndü. Halil Can, ezelden yöneldiği Allah'ına döndü.

Onun ziyâ-ı kargısında, kim kimi tesellî edecek?

Allahım, mübarek kabri, nûrunla dolsun. Aziz rûhu, senin inâyetine

sevgili Resûlünün sıyanetine, başta Cenab-i Mevlânâ olmak üzere
cümle velîlerinin himmetine mazher olsun.

Tarih

Bir zât-i melek- sıfât vardı;
Ender getirir vücûda hilkat,
Saymışdı İkinci Kutb-i Nâyî,
Yûsuf Paşa'nın eşiydi Ney'de;
Olmuşdu Cenab-i Pîr-i Rûmî,
Münkirleri yerme hâricinde,
Allâh'a kavuşdu, gûş edince
Bâlâlara kıldı rûhu pervâz,
Kalmışsa eğer Hudâ'ya borcu,
Cennet'de nasib eder, eminim,

Pür-nûr idi peyker-i cemîli.
Bir böyle kerem-ver-i nebîli.
Mutribler o merd-i bî-mesîli.
Ya izzet Efendi'nin vekîli.
Şeh-râh-i edebde tek delîli.
Bilmezdi lisânı kal-û-kîfî.
Fermân'î mukadder-i Celîli.
Terk eyledi âlem-i zelîli.
Mahbûb-i İlâh olur kefilî.
Mevlâ ona âb-i Selsebîli.

Târihine Sûz-i Dil desinler:

"Ney susdı da gitdi Cân Halîl'i"

h. 1393